

דף כג:

י"ד סימן רלח מעיף ו עין משפט ב.

ג. נשבע שלא יאכל נבילה ושהותו או אמר שבואה שלא אוכל סתם חלה השבועה גם על הנבילה.

הגה: הנשבע לקדש אשה פלונית אם תרצה עד הפסח, ואח"כ נשבע שלא לקדשה, הרי שבועה השניה חלה על ידי כולל שהרי אינו מהויב לkadsha רק עד הפסח ובנתרצתה, ובלאו הכى אינו מהויב אם עבר הפסחafi נתרצתה אח"כ, וכיון שהלה בשבועה אחריו פסהח' חלה גם לפני פסח מדין איסור כולל.

י"ד סימן רלח מעיף ד עין משפט ג.

ד. אמר בשבועה שלא אוכל נבילות וטריפות ואכל אינו לוקה ממשום בשבועה שהרי מושבע ועומד מהר סיני, אבל אם אמר בשבועה שלא אוכל כל שהוא נבילות וטריפות ואכל פחות מכך חייב על בשבועה, שהרי אינו מושבע מהר סיני על פחות מכך נבילות וטריפות, וה"ה אמר בשבועה שאוכל פחות מכך נבלה וטריפה חייב על בשבועתו.

ק. דבכלל דברים האסורים עם המותרים חלה בשבועה מגמי' שם כ"ג ע"ב כמשמעותו.

ר. שאז אינו מושבע לקדשה, אך גם חלה כשהוא מושבע לקדשה. ש"ך ס"ק ח. ועיין בבא הגולא פירוש דברי הרמ"א בהמשך דבריו.

ש. רק ממשום נבילה. וכותב הש"ך בס"ק ה' דנפ"מ היום לעניין חולת שמותר להאכילו נבלה שא"צ להתיר בשבועתו אם נשבע לאכול נבלות, מ"מ דוקא בנשבע כשהוא בריא שאסור בנבלות וטריפות דלא חלה בשבועה א"צ התרה כשהוא חלה אח"כ, אבל אם נשבע כשהוא חולת חלה בשבועה על הנבילות וצריך התרה.

ת. רמב"ם פ"ה משבועות הלכה ז' כריש לקיש בגמ'. שם.

א. והgam דאסור מ"מ אינו מושבע עלייו, אך ס"ל לרמב"ם. ט"ז ס"ק ב'. ועיין בפ"ת אוט א' בנשבע על חצי שיעור בבשר בחלב וכלי החרם דלא כתיב בהו אכילה.

ב. ודעת הרשב"א בתשובה שאין בשבועה חלה על חצי שיעור דאוריתא דמושבע ועומד גם על זה מהר סיני, וע"כ כתוב הש"ך בס"ק ו' דיש להתיר לו בשבועתו.